

Sygn. akt III Cz 280/20

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Leszek Dąbek

Sędzia Sądu Okręgowego Gabriela Sobczyk

Sędzia Sądu Okręgowego Magdalena Balion – Hajduk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 21 maja 2020 r. w Gliwicach

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko D. M.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego

na postanowienie zawarte w punkcie 2 postanowienia Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 12 września 2018 r., sygn. akt VI Nc 692/09

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Tarnowskich Górach do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

SSO Magdalena Balion – Hajduk SSO Leszek Dąbek SSO Gabriela Sobczyk

Sygn. akt III Cz 280/20

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach w punkcie 2 postanowienia z dnia 12 09 2018r. odrzucił sprzeciw pozwanego D. M. od nakazu zapłaty tego Sądu z dnia 03 04 2009r. wydanego w sprawie o sygn. akt VI Nc 692/09, uznając, że został wniesiony po upływie terminu.

Postanowienie zaskarżył **pozwany D. M.**, który wniósł o jego „uchylenie oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania celem przeprowadzenia postępowania dowodowego a w konsekwencji stwierdzenie prawidłowości wniesienia sprzeciwu oraz uchylenie nakazu zapłaty z powodu jego nieskutecznego doręczenia i braku skutecznego pouczenia, tudzież przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu i przyjęcie jednocześnie złożonego sprzeciwu” oraz o „zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego”.

Zarzucił, że przy ferowaniu zaskarżonego postanowienia „sąd popełnił błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść postanowienia poprzez uznanie, że doręczenie pisma procesowego w postaci nakazu zapłaty było skuteczne w sytuacji, gdy pozwany jako osoba nie potrafiąca prowadzić samodzielnie własnych spraw i uzależniona od alkoholu nie mógł skutecznie wnieść środka odwoławczego”.

Nadto zarzucił, że przy ferowaniu zaskarżonego postanowienia naruszono:

- a) „art. 227 i 233 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego w żadnym zakresie, w szczególności poprzez przesłuchanie pozwanego, przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego psychiatry w zakresie mającym istotne znaczenie dla sprawy celem ustalenia stanu faktycznego a to skuteczności doręczenia nakazu zapłaty oraz skuteczności pouczenia, stanu zdrowia pozwanego, umiejętności prowadzenia własnych spraw przez pozwanego oraz możliwości wniesienia przez niego sprzeciwu w terminie,
- b) art. 5 k.p.c. w zw. z art. 212 i 232 k.p.c. oraz art. 6 k.c. poprzez nieudzielenie pozwanego występującej w sprawie w okresie od 03 07 2018r. bez profesjonalnego pełnomocnika pouczenia o niezbędnych czynnościach procesowych i ich skutkach w sposób dla niego zrozumiały, podczas gdy pouczenie takie było niezbędne powodu nieporadności pozwanego i uzależnienia od alkoholu,
- c) art. 217 § 1 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego i nierozpoznanie wniosków dowodowych zgłaszanych przez pełnomocnika pozwanego mających istotne znaczenie dla ustalenia nieskuteczności doręczenia pozwanemu pism sądowych oraz nieskuteczności sprzeciwu oraz obowiązkach związanych postępowaniem, więc w szczególności konieczności złożenia sprzeciwu w odpowiednim terminie,
- d) art. 502 § 1 k.p.c. poprzez nie pouczenie pozwanego, który jest osobą niepotrafiącą prowadzić własnych spraw w sposób dla niego zrozumiały, o sposobie i terminie wniesienia środka zaskarżenia, w związku z czym termin do wniesienia sprzeciwu nie rozpoczął biegu”.

Na uzasadnienie podał, że „niedokonanie prawidłowego pouczenia pozwanego jest równoważne z nieskutecznym doręczeniem i miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Nadto wskazał, że w uzasadnionych przypadkach samo fizyczne doręczenie nakazu zapłaty wraz z pouczeniem nie może być uznane za skuteczne pouczenie strony w sytuacji, gdy stronie nie zapewniono rzeczywistej możliwości realizacji jej uprawnień procesowych”.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarżący wnosząc wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty twierdził, że nie ponosi winy w niedochowaniu terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, gdyż nie wiedział o sprawie i o sporządzonym nakazie zapłaty, gdyż nie rozumiał kierowanej do niego korespondencji sądowej z powodu „zaburzeń ze sfery psychicznej, na które cierpi” i „uzyskał skuteczne pouczenia dopiero

w dniu udzielenia pełnomocnictwa od adwokata”.

Dlatego w jego ocenie dopiero od tego momentu należy liczyć termin

do wniesienia przez niego sprzeciwu.

Jakkolwiek te twierdzenia literalnie odnoszą się do samego wniesienia przez niego sprzeciwu od nakazu zapłaty, to w świetle całokształtu twierdzeń zawartych jego w piśmie procesowym z dnia 5 07 2018r. twierdzenia te odnoszą się także do jego wniosku o przywrócenie mu terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Na tę okoliczność zaoferował on Sądowi materiał w postaci: dokumentów medycznych, zaświadczeń od lekarzy i opinii biegłego psychiatry oraz swego przesłuchania.

Sąd Rejonowy ferując zaskarżone postanowienie i oceniając zasadność wniosku skarżącego wniosku o przywrócenie mu terminu w żaden sposób nie odniósł się

do tego materiału, więcej nie podjął żadnych decyzji dotyczących wniosków o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania pozwanego oraz opinii biegłego psychiatry i dowodów tych nie przeprowadził.

W konsekwencji tego w tym zakresie istota sprawy nie została rozpoznana,

a wydane przez niego postanowienie o odrzuceniu wniosku pozwanego o przywróceniu mu terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty jest przedwczesne i jako takie wadliwe (zostało ono zakwestionowane przez skarżącego i tym samym podlega ono kontroli Sądu odwoławczego w oparciu o regulację art. 380 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c.).

Odnosi się to również do ocenianego postanowienia o odrzuceniu sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty, a to czyni zażalenie uzasadnionym i skutkowało koniecznością uchylecia zaskarżonego postanowienia w oparciu o regulację art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. i przekazania sprawy Sadowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Resumując zaskarżone postanowienie jest wadliwe i dlatego zażalenie jako uzasadnione uwzględniono orzekając jak w sentencji przy zastosowaniu regulacji art. 386 § 4 k.p.c. związku z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c.

Sąd Rejonowy orzekając ponownie w sprawie uwzględni zawartą powyżej ocenę prawną i podejmie decyzje dotyczące złożonych przez skarżącego wniosków dowodowych.

O ile uzna je za uzasadnione, to je uwzględni i uzupełni w tym zakresie materiał sprawy, który weźmie pod uwagę przy ponownym rozpoznaniu wniosku skarżącego o przywrócenie mu terminu do wniesienia sprzeciwu

W przypadku ich nieuwzględnienia wyjaśni przyczyny podjętych w tej kwestii decyzji.

SSO Magdalena Balion-Hajduk SSO Leszek Dąbek SSO Gabriela Sobczyk